

Medicina social

La lluita contra les toxicomanies

per

E. MIRA

III

EXPOSADES en els dos articles anteriors les característiques clíniques fonamentals de les toxicomanies, i discutides les bases de la seva profilaxia efectiva, anem a ocupar-nos en aquest darrer article de les línies generals de tractament pròpiament dit dels toxicomans.

En primer lloc, cal fer una afirmació: el tractament dels toxicomans requereix ésser portat a terme, sense excepció, *fora* dels seus domicilis, i a ésser possible en sanatoris o establiments especialment preparats per aital finalitat.

Les raons d'aquest fet han estat abastament exposades pels autors, i, d'altra banda, qualsevol les endevina: la major part d'aquests malalts conserva llur intel·ligència (de vegades brillant) i són mestres en l'Art del fingiment i de l'engany; amb súpliques o amb amenaces, exagerant o dissimulant, *sempre arriben a dominar els familiars que els volten*, i conseqüeixen fer-los uns còmplices o encobridors inconscients del seu vici. Cal, consegüentment, plaçar aquests malalts en un ambient que els sigui perfectament desconegut i voltarlos de persones que a la màxima solvència i autoritat tècnica i professional uneixin un profund coneixement de l'esperit humà, per a poder reeixir en la veritable finalitat terapèutica: la reforma de les bases morals del caràcter dels toxicomans. D'altra banda, la supressió del tòxic comporta generalment l'aparició dels anomenats *simptomes de l'abstinència*, que poden ésser especialment impressionants i perillosos, exigint consegüentment la permanència constant—a la cap-

çalera del llit—d'un personal tècnic suficientment preparat per a poder-los combatre ràpidament.

Un segon principi general de la terapèutica de les toxicomanies és el de que la cura *ha de perllongar-se molt més enllà del temps necessari per arribar a la supressió total del tòxic* i la desaparició dels símptomes de l'abstinència. En efecte, no cal oblidar que aquests malalts per llur manca de voluntat es troben sempre predisposats a una recaiguda. Bo i suposant que, mercès a una vigilància adequada, s'hagi arribat a aconseguir que durant un temps no prenguin la substància que els intoxica, hem de témer sempre ço que succeirà en el moment en què es vegin lliures d'aquest control i no tinguin per a resistir al vici més arma que el conjunt de tendències inhibidores i d'idees morals elevades i altruistes que el metge hagi pogut desvetllar o crear en el seu esperit. Per això es fa necessari retardar la sortida del toxicoman tot ço possible, resistint-se no solament als seus precs, sinó, moltes vegades, als dels seus familiars—que hauran estat prèviament advertits de la llarga durada del sojorn en l'establiment sanatorial.

Un tercer principi a complir és el de *procurar el reingrés periòdic dels toxicomans suposadament curats*, que hauran de passar 3 o 4 dies de cada mes en el sanatori o clínica, tan sols per a comprovar que no presenten símptomes d'abstinència i, com a conseqüència, que no s'ha restablert en ells l'habitució al tòxic.

Complint aquestes tres condicions generals: